

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.



ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 49. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 5 December 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången



Calvins porträtt, af Ary Scheffer.

Calvins porträtt, af Ary Scheffer.

Calvins porträtt, som vi här återgifva, är det sista arbetet af den utmärkte målaren, hvars död nyligen väckt en så liflig och så välförtjent saknad. Under den sista perioden af hans lif tyckas mystiska ämnen haft största dragningskraften för hans religiösa sinne, hvarföre ock hans arbeten bära en egendomlig prägel af mildhet och melankoliskt drömmeri, öfverensstämmande med den naturliga riktningen af hans talang.

Denna gång har han dock lemnat obestämda myther och abstrakta skapelser. Han har ej fruktat det vådliga företaget att återgifva dragen af en bland de största och strängaste bland protestantismens grundläggare, af en man, så bitter som snille, så befallande och intolerant som teolog.

Lyckligt träffad är den utmärklade magerheten hos denne kärfve, arbetsamme kämp, denne kontroversens outröttlige atlet, denne religionens folktribun, som stödde sitt välde omedelbart på ordets makt. Den matta hvitheten i den magra handen, som hvilar på bibeln, antyder kroppens svaghet och lidanden; hela lifsverksamheten tyckes ha dragit sig tillbaka till ögonen, som uppenbara tankens djupa arbete. Måhända skulle man önskat att i dem se en blyxt af något bland Calvins karaktersdrag; att der läsa någon bitter tillrättavisning, något högdraget invektiv, färdigt att bryta löst. Men denna kärfhets var motbjudande för målarens in-

nersta känsla; sig sjelf ovetande har han utbredd likasom ett dunkelt flor, egendomligt för hans elegiska manér, öfver dragen af den fanatiska sektanhängaren, den oblidkelige förföljaren af Michel Servet, af Gentili, Cosenza och Amied Perrin.

Ary Scheffer lade sista handen vid detta arbete en månad före sin död. Det eges nu af M. Gache, som låtit återgifva det i en vacker lithografi utförd af M. Cherpentier.

(Efter "L'illustration".)

Allmännyttiga Notiser.

Är tobaksrökning skadlig eller nyttig för helsen? Denna fråga, blir säkerligen olika besvarad allteftersom den person, till hvilken den ställes, sjelf är en rökare eller ej. Den passionerade tobaksrökaren skall säkerligen säga allt godt och den, som ej begagnar pipan eller cigarren, allt ondt om tobakens bruk. Så mycket står fast, att, blott denna njutning ej begagnas till öfverdrift, man den oaktadt kan bibehålla sin helse och äfven uppnå den högsta ålder äfvensom att tobakens bruk yttrar ett högst fördelaktigt inflytande på den, som har ett oroligt sinne, ithy att det afhåller honom från ännu skadligare odygder.

Onekligen tillfredsställer tobaken på det oskyldigaste sättet det begär efter narkotiska retmedel, hvilket är eget för hela människoslägtet. Derföre räknar dess bruk sina anor från de äldsta tider. De gamla Kelternä rökade, tuggade och snusade; i deras grafhögar finner man lerpi-

por. På samma sätt schytharna, enligt Herodoti, och Thracierna, enligt Melas intyg. I hela Ostasien, fäderneslandet för "Nicotiana chinensis", spåras detta bruk från den gråaste ålderdom.

Endast kulturfolken omkring Medelhafvet rökade ej, utan drucko i stället vin; men i det heta Afrika, hvarest vinstocken ej mera trifves, rökades och rökas ännu hampblad, likasom i Nordeuropa bolmört användes. Med fästadt afseende på bruket af hampa, opium och bolmört kan införandet af tobaken anses som en välgering. Hvad som likväl vid tobakens bruk måste undvikas är det ymniga spotandet, och en hvar, som ej kan undvika detsamma borde helt och hållet afstå ifrån tobaken.

Medel emot vårtor. I tyska tidningen "Illustrirtes Familien-Journal" meddelas nyligen ett medel emot vårtor på händerna, hvilket påstås vara alldeles ofelbart. Det består deruti, att man om morgonen på fastande mage i vatten intager en full tesked Cremor Tartari, först en timme deretter dricker sitt kaffe eller frukosterer samt under det kuren pågår undviker njutningen af stark ost och spirituösa drycker. Vårtorna skola dervid helt och hållet försvinna, utan att lemna ringaste märke efter sig. — Ifrågavarande kur, som åtminstone svärligen kan vara farlig, torde väl vara förtjent af att försökas af dem, som äro besvärade af vårtor.

→→→○←←←

— Det var just en klok tanke! — utropade fadren och stötte knifven i sidan af väfstolen, som tjänade honom till bord. — Har jag inte sagt dig, Antoinette, att gossen är förryckt? Men säg mig då, galne pojke, hur du har kommit på dender iden?

— Anblicken af väfvarens elände har bragt mig derhän, min far. Om de hade andra väfstolar, och . . .

— Äro inte dessa goda nog? — afbröt honom väfvaren.

— Der ser du hur långt det går! — svarade gossen med en smärtsam blick på Josephines lik.

— Det är vårt öde! sade väfvaren i resignerad ton. — Det är vår bestämmelse att arbeta för de rike; det är inte mer än rätt och billigt, — svarade Joseph. — Deröfver klagar jag inte, min far, utan öfver väfstolarne, som taga lifvet af arbetarne.

— Du är enfaldig, Joseph; — sade modren. Hur kan du tänka på att ändra en maschin, som redan i århundraden har varit väfvaren till gagu?

**JOSEPH JACQUARD.**

(ÖFVERSÄTTNING.)

(Forts. fr. N:o 48.)

arie! — sade Jacquard plötsligen; och alldeles som om den bedröliga tilldragelsen hade vederlagt alla hans invändningar, tillade han: — Jag skall ej längre sätta mig emot ditt giftermål med herr Brechet.

IV.

En sorglig afton för den fattiga familjen — ja, hvilken var så fattig, att den knappast ett enda ögonblick vågade afbryta arbetet, för att öfverlemna sig åt sin smärta. Då klockan i en närbelägen kyrka slog sju, satte de sig att intaga en mager qvällsvard, hvilken bestod af stekta kastanjer, som jemte ett stycke bröd utdelades af Antoinette. Joseph satt försjunken i djupa tankar, utan att röra vid sin mat.

— Hvarför äter du inte? Mår du inte bra, Joseph? — frågade hans mor.

— Nej, — svarade han — jag tänker på någonting.

— Hvad tänker du då på? — frågade alla.

— Jag tänker — men ni få inte bli ond på mig för det eller tycka att det är barnsligt egensinne — jag har noga öfverlagt med mig sjelf, att jag inte kan bli väfvare.

En postförare i södra hemisferen.

(Se sid. 384.)

Skeppet malkas Indien. Redan väntar man att dess kuster blånande skola höja sig öfver hafvet. Då möter blicken plötsligen på den vidsträckt hafsytan ett obetydligt, mörkt föremål, som än gungar på toppen af en bölja, än försvinner bakom en sådan, för att straxt åter synas. Till sin förvåning märker man att det nya föremålet är — en människa, en inföding från närmaste kust. Han står böjd öfver en liten båt, liknande en kanot, men icke, såsom denne, ihålig, och nätt och jemnt tillräcklig att bära honom.

Just som fartyget skjuter förbi denna besynnerliga, af vatten nästan helt och hållet öfversköjda farkost, hör man honom ropa: "Op, op, op!" Passagerarne kunna knappast tro annat än att han är i sjönöd; men besättningen, som närmare känner saken, skyndar att kasta till honom en linna, den han fäster vid sin lilla farkost, för att i nästa ögonblick klättra upp på däck. Och der står han nu svarte "Post-Jack!" såsom matroserna förtroligt kalla honom, med sin flätade kägelformiga mössa, hans enda plagg, med undantag af bomullsbyxorna, från hvilka vattnet i små strömmar nedrinner på däcket.

Ändamålet med denna uppenbarelse finner man snart helt enkelt vara det, att den främmande mannen kommit för att efterhöra om någon post från Europa finnes att afhämta.

Brefpostens befordring under regntiden i Ostindien.

I många delar af Indien är det första och naturmessigaste sättet att befordra brefposten, nemligen medelst löpare, ännu det brukliga och det enda användbara. Det finnes i Ostindien en särskild folkklass, som uteslutande egnar sig åt detta yrke och härigenom hunnit otroligt långt både i snabbhet och härdighet.

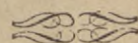
Under regntiden i Ostindien händer det alltid att strömmen och fjellbäckarne antaga oerhörda proportioner, så att de vad, som postlöparne under den öfriga delen af året kunna begagna, för att komma öfver dessa vattendrag, blifva alldeles otillgängliga. Broar finnas nemligen icke alltid på sådana punkter.

Huru betar man sig då, för att öfvervinna detta hinder? — Tänk oss en dylik löpare under regntiden, gao landsvägen framåt — dock icke, såsom Jerusalems skomakare, med mossslupna ben, ty mossan hinner lika litet gro på den ostindiske löparens ben, som på en rullande sten. Löparen är en man, som icke frågar det ringaste efter en regnskur, icke ens en ostindisk, det vill säga en sådan, som nära nog kan slå sin man till backen. Kläder, som skulle genomdräckas af regnet, besvära honom föga; hans kostym är i det närmaste den vattentäta adamtiska; äfven hans brefväska är vattentät. Hvad har han då att bekymra sig om störtskuren? Den är honom till ochmed välkommen, ty han betraktar den

såsom ett välgörande och förfriskande duschbad, som icke kostar honom ett runstycke.

Värre är förhållandet med dessa oupphörliga störtskurars inverkan på det landskap, genom hvilket han tillryggalägger sin väg, ty de uppsvällda strömmarne och häckarne förvandla alldeles dess karakter, bilda sjöar, der uyss voro ängar, små skog eller risfält och genomskära vägarna med breda, djupa, vattenfyllda remnor. Är nästa bäck vadbar eller icke? Detta blir således för löparen en fråga af största intresse, som han framställer till hvarje resande han möter, hvarje innevånare, som synes utanför sin hydda. Men löparen ger sig ingalunda tid att inleda denna fråga med att aftaga hatten (om han har någon sådan) och helsa "god dag." Nej, han icke ens stannar, då han framskriker den, och han emottager svaret, i det han, oupphörligt springande, vänder örat åt den tillfrågade, för att uppfånga hans ord. Skulle då nästa vattendrag verkligen vara öfverstigligt, nåväl, då finnes i alla fall en utväg. Ett rep är för denna händelse spändt öfver strömmen; vid detta fäster han brefväskan och fastknyter dervid ännu ett rep, medelst hvilket bördan, som innehåller så många dyrbar skatt för väntande hjertan, drages öfver djupet.

Vi hänvisa här till planchen å sid. 385.



— Just därför, min goda mor, att denna maschin redan så länge har gjort tjänst, anser jag det möjligt att en annan kan blifva uppfunnen. Afbryt mig inte, min far, och låt mig tala till slut! Säg mig, om inte de tyger, som du förfärdigar, äro finare och bättre än de, som din far har gjort?

— Min far var inte väfvare, utan stenhuggare i Conzon.

— Nå, då var åtminstone min morfars bror väfvare?

— Ja! — svarade modren.

— Godt! gjorde väl han lika fina tyger som min far?

— Det gjorde han säkerligen inte, — svarade väfvaren.

— Om således tygera blifvit bättre, hvarför skulle inte då också väfstolarne kunna blifva det?

— Hvarför? hvarför? — återupprepade arbetaren hänsfullt. — Emedan det inte är möjligt.

— Säg snarare, emedan ingen har tänkt på att för-

söka det, min far! — svarade gossen och tillade med en suck, idet han kastade en blick emot Josephines lik:

— Någon skall komma att tänka derpå.

— Hvad skulle du väl vilja bli för något? — frågade fadren, röd genom denna stumma appellasjon.

— Jag skulle vilja komma i lära hos mästern Pinel, bokbindaren.

— Så må det få ske då, fastän det vore bättre, om du följde din fars råd. — Åt hvilken annan än dig kan jag väl lemna min väfstol i arf?

— Du kan testamentera den åt min systers man, alldeles som min onkel har gett honom åt dig. Likväl vill jag inte för alltid försvärja, att ej vidare arbeta som väfvare; men först då skall jag göra det, när en annan väfstol blifvit uppfunnen af någon, och denne någon blir kanske jag.

V.

Till följe af sin egen håg lemnade den unge Jacquard

sin fars verkstad och kom i lära hos en bokbindare; men hans verksamme och uppfinningsrike ande lemnade honom ej länge i arbetets lägre sferer. Mekaniken hade för honom en synnerlig dragningskraft; men olyckligtvis tillåto honom icke hans knappa tillgångar att genast söka realisera sina uppfinningsrika tankar. Hans talang utvecklade sig helt långsamt; ty de, som hysa en lycklig och nyttig idé, likna den jord, som i sitt inre gömmer en hemlig skatt; det behöfs en lycklig tillfällighet för dess upptäckande. Det sätt, hvarpå Jacquards skicklighet kom i dagen, var följande:

Kort tid före freden i Amiens hade kongl. vetenskaps-samfundet i London utfäst en betydlig summa för uppfinnandet af en mekanisk apparat till ett visst slags trädberedning. Ett utdrag ur samfundets program, som stod infördt i ett fransyskt blad, kom för Jacquards ögon, och denne grep ögonblickligen verket an och sann efter många fåfänga försök slutligen hemligheten. Då hans uppfinnning var lika enkel som användbar, så trodde han s.

(Fortsättning pag. 386.)



En båt-postförare.



Ett sätt att föra brefsåsar öfver vatten.

Ett Besök i Göteborgs ångkök.

— Hvert gå alla de här människorna? — frågade mig en vän, då vi i förgår, under en promenad nedåt allén, i närheten af Navigationsskolan sågo en hop folk strömma bortåt Fisktorget.

— De gå säkert till ångköket, som just nu står öppet för allmänheten.

— Kom, låt oss gå dit!

Vi veko af åt höger, följde med strömmen, och kommo så snart till vårt mål.

Tryckta anslag å ömse sidor om dörren visade oss här hvar vi borde gå in. Redan i själfva förstugan fick man tillfälle att fagna sig åt en god anordning; ty flera arbetare stodo der och tvättade händerna innan de inträdde i matrummet. Från i väggen anbragta kranar kunde de här efter behög få varmt eller kallt vatten och äfven tvål bestods.

Men nu stego vi in i matsalen. Straxt innanför dörren till venster lästes å ett tryckt anslag ordet "Biljettkontor", och här trängdes en hop människor, för att så snart som möjligt få tillträde till de egyptiska köttgrytorna. Men dessa voro ty värr, redan tömda, och likväl var klockan ännu icke mer än half två.

Sedan vi lyckligt och väl undslupit trängseln kring biljettluckan hade vi ändtligen fri utsigt öfver den ljusa och glada lokalen.

Hvilken angenäm anblick! Vid fem med hvita dukar betäckta bord satt å de långa bänkarne en brokig blandning af människor, af hvilka de flesta nu sågos

fördjupade i sina väldiga soppskålar, som i dag innehöllo fruktsoppa. Detta kunde man, utan att fråga sig för, ha sett af den mängd sviskonkärnar, som öfverallt bildade små skönhetsfläckar på de hvita dukarne.

Här framställde sig genast en anmärkning: Vore det icke lämpligare att i stället för dessa hvita borddukar, hvilka alls icke kunna hålla sig hvita, bestå vaxduksöfverdrag till bordduk? De hvita dukarne ombytas nu visserligen hvarannan dag; men huru se de väl ut redan andra dagen, då de begagnas?

Man hade i dag till förrätt fått färskt kött och potatis, och på bordet sågs både salt, peppar och senap. Men den, som här kastade en trånande blick efter aptitsupen, hade ingenting för sitt besvär. Der stod visserligen en karafin med en klar vätska uti; men det var ej annat än vatten, längre fram stod också en sådan, och undersökte man en tredje, så var der också bara vatten. — Låt vår stad, och hvarför icke äfven alla andra städer, få ännu flera inrättningar af detta slag, och ordet "syltkrog" skall snart stå som ett antiqveradt ord i svenska lexikonet.

Inom en kort stund började bullret med de blanka tennskedarne märkbart aftaga; mannen i kockuniformen stack mera sällan sin hvita mössa inom dörren, för att i matsalen ha något bestyr; och blott några få personer suto ännu kvar vid bordet.

Men invid biljettluckan observerades nu

en hel hop personer, hvilka i mer eller mindre väl valda ordalag uttryckte sin missbelåtenhet öfver att ej kunna få någon mat.

— Det står ju anslaget utanför, att det är "utsåldt," — sade herrn vid biljettförsäljningsluckan.

— Det är väl inte värdt att gå hit mer då! — yttrade en af de oroligare kunderna.

— De större herrarne äter opp allt, så inte hamnbusarne får något, — inföll en annan.

— Vi måtte åtminstone kunna få oss ett glas vatten, — menade en tredje.

En man, som nyligen kommit öfver ifrån Danmark, anmärkte härunder, att i den obetydliga staden Randers, som ej har mer än 7 å 8,000 invånare, hade man, då ett ångkök der nyligen öppnats, haft ett tilllopp af tusen personer på en dag; men i det stora Göteborg fanns ej mat för mer än 800 personer.

Om ifrågavarande och andra personer denna gång än kunnat ha något skäl till klagomål, kan man dock vara förvissad om att den för den goda saken så lifligt intresserade ångköksdirektionen snart skall godtgöra hvad som nu brustit.

Genom en dörr, öfver hvilken vi läste orden "Förbjuden utgång," kommo vi, med gifven tillåtelse, in i det vackra och rymliga köket, der ett dussin kokerskor och andra kökspersonligheter hurtigt rörde sig i sina ljusa mössor och hvita förkläden. På andra sidan om detta arbets-

— Uppfinningen är ganska sörrik: ni är vetkligen en skicklig arbetare, herr Jacquard!

— Ni är alltför god, min herre!

— Ni måste ha gjort vidsträckt studier, för att ha kommit till en sådan insigt i konsten.

— Jag, min herre? det vet jag verkligen inte om.

— Än denna trädmaschin då? — sade prefekten, idet han tog ur sin skrifpulpst samma modell, som Jacquard lemnat sin vän.

— Är visserligen min, herre; men jag hade nyss förglömt den; — svarade Jacquard naivt.

— Men er vän har inte förglömt den, och jag har af förste konsulen fått befallning att skicka den till Paris.

Jacquard tackade den välvillige prefekten och gick.

Efter några veckors förlopp skickade man åter efter honom. Vid hans inträde på prefektens byrå kom denne emot honom:

honom, — ett medel, att genom en ny väfmaschin mildra eländet för Lyons väfvere.

Några veckor derefter blef Jacquard kallad till prefekten, och ehuru han icke visste hvarför han erhöill denna kallelse, lydde han dock ögonblickligen befallningen.

— Min herre, — sade prefekten — jag har hört talas om er skicklighet i mekaniska arbeten och har därför skickat efter er.

— Någon måtte då ha tillåtit sig ett skämt på min bekostnad, herr prefekt, — svarade Jacquard, förlägen idet han bugade sig för den högt uppsatte mannen.

— Jag försäkrar er att detta inte är fallet: har ni inte verkligen gjort en märkvärdig uppfinning?

— En mycket enkel sak, min herre, — mycket enkel!

— Men mycket nyttig för menskligheten.

— Jag har inte varit nog förmäten att kunna tro det, min herre!

ej vara den ende, för hvilken företaget lyckats. Detta kunde likväl icke afhålla honom ifrån att göra en modell; men när denne var färdig, tänkte han ej vidare derpå.

Då han sedermera en dag samtalande med en af sina bekanta, hvilken äfvenledes läst programet, kom talet snart på trädmaskinen.

— Se här är hemligheten löst! — sade han och tog modellen ur sin ficka.

— Har du inte gjort din uppfinning bekant och gjort anspråk på den utsatta summan?

— Nej, visst inte! Tror du, jag skulle vara den ende, som har gjort den här uppfinningen?

— Vill du anförtro den åt mig? — sade vännen, idet han mottog den lilla trädmaskinen.

— Gernal — svarade Jacquard, och en stund derefter hade han glömt modellen och tänkte genast åter på en annan idé, hvilken redan sedan längre tid sysselsatt

rum inträdde vi i en andra matsal med sex dukade bord, der för närvarande blott några skolgossar sågos placerade. En mängd herrar och fruntimmer sades dock här nyss ha intagit sin måltid.

— Den här salen, — hviskade mig en person i örat — är för bättre personer; och det är ju mycket bra!

— Och hvarför så, om jag får fråga?

— Åh kors, besinna bara om här nu t. ex. kommer en bättre person och får sitta bredvid en, som luktar fisk eller tjära eller något ännu värre?

— Den, som har en så fin näsa, kan gerna låta bli att sticka den hit. Här, om någonstades, bör all rangskillnad upphöra; ångköket är en republik i smått, "honni soit qui mal y pense!"

— Ska man kunna stå ut med sådant der, så behöfver man vara bra mycket republikansk.

— Ja, det är man ju ock!

— Man är så tusan heller! — mumlade mannen och gick sin väg.

Men vi båda, som i sällskap besökt den nya, människovänliga inrättningen, gingo med ett totalintryck af belåtenhet derifrån, och hvem, utom de omättade och omättnlige, samt en och annan restauratör, gör icke sammaledes?

Kan man emot ångköket än ha ett och annat att anmärka, så är detta något helt vanligt med alla människoverk, och man bör dervid påminna sig, att det blott varit en enda förbehållet att med full

— Ni måste ögonblickligen fara till Paris, herr Jacquard!

— Till Paris? — svarade Jacquard. — Till Paris, och på hvems befallning, om jag törs fråga?

— På förste konsulns.

— Det är omöjligt, min herre, då måste en namnförväxling ha egt rum. Hvad har jag gjort? hvad kan förste konsuln vilja mig, en fattig handverkare?

— Förste konsulns befallningar medgifva intet dröjsmål, min bästa herr Jacquard: ni måste lyda. Jag skall underrätta er familj om er afresa. En postvagn väntar er utanför prefekturens port; denne man (härmed pekade han på en gonsdarm) har befallning att åtfölja er och ej släppa er ur sigte.

— Men jag har ju aldrig gjort något orätt mot någon. Jag får högtidligt förklara att jag inte är någon tjuf eller något annat slags förbrytare. Tro mig, min herre, här måste en namnförväxling ega rum.

— Lugna er, herr Jacquard! — sade prefekten,

visshet kunna säga: "Allt detta är ganska godt!"

Kinesiska opiirökare-

(Efter "Illustrated London, News.")

Vi meddela här en teckning af en opiirökrog i Kina, troget återgifven af artisen, som med mycken skicklighet framställt det idiotiska leendet hos de tvenne opiirökningens offer, hvilka synbartigen allt mer och mer försjunka i ett tillstånd af medvetlöshet.

De rum, i hvilka kineserna berusa sig af opium, äro omgifna af trädsöffor, försedda med platser att hvila hufvudet på. Vanligen är ett sidorum egnadt åt spel. Pipan består af ett rör af omkring en tum diameter; öppningen i hufvudet, der opiet inlägges, är af ett knappålshufvuds storlek. Ämnet beredes med något slags rökelse. Blott en högst ringa portion användes i hvarje stoppning, enär en eller två drag är det mesta, som kan inandas från hvarje pipa. Röken drages in i lungorna, liksom vid rökning af den indiska "houkan."

På en nybörjare utöfva redan en eller två pipor ett märkbart inflytande, men en gammal kund kan fortsätta hela timmar. Vid hufvudgården af hvarje soffa är placerad en liten lampa, enär eld måste användas under hela inandningsprocessen. Tillfölje af svårigheten att fylla och lämpligt tända piporna, är vanligen också en

person närvarande, som passar upp rökaren.

Få dagars öfverflödigt begagnande af denna lyxartikel är nog att meddela åt anletet ett blekt och eländigt utseende, och få månaders eller tillochmed veckors rökning förvandlar en stark och frisk man till föga bättre än en benrangelslik fåne. Under den tid, som är egnad åt deras ruin efter klockan nio på aftonen — har man tillfälle att se dessa olyckliga i alla möjliga grader af ruset. Somliga inträda för att med vansinnig ifver tillfredsställa det vilda begäret, som de under dagen tvingats att beherrska; andra skratta och prata under den redan börjande inverkan af ruset, medan sofforna rundtomkring äro fyllda med sina olika kunder, som ligga med ett idiotiskt leende på läpparne, hvilket bevisar dem vara under ett alltför fullständigt inflytande af ruset, för att gifva akt på hvad som tilldrager sig i deras närhet: dessa äro nära att sjunka i den medvetlöshet, som är opiirökarens mål.

Sista scenen i detta tragiska skådespel tilldrager sig vanligen i ett rum i baksidan af huset. Detta är ett slags "morgue" eller bårhus, dit de föras, som hafva hunnit till det stadium af sällhet, hvilket opiirökaren så vansinnigt eftersträfvat — en dvala, som liknar den långa sömnen, mot hvilken han blindt rusar.

idet han förde honom ut ur huset. — Var förvissad om att förste konsuln är en man, som förstår att värdera talangen, hvar han än må finna den. Tillochmed om han ingenting gör för er, — fortfor prefekten — så kan ni ju ändå bara för nöjet att få se Paris, gerna lemna er familj och ert arbete på ett par dagar

— Men så tycker inte jag.

— Ni skall finna att förste konsuln har goda skäl att handla så. Stig upp i vagnen; herr Jacquard: jag lofvar att intet ondt skall vederfaras er, och då ni förmodligen, vid er hastiga bortgång ifrån hemmet, ej har förtett er med penningar, så skall gendarmen sörja för att ingenting fattas er. Lycklig resa min herre!

Jacquard hade aldrig förut varit i Paris, och det första ställe, der de vid sin ankomst till hufvudstaden stannade var »Conservatoire des arts». De första personer, med hvilka han sammanträffade, voro förste konsuln Bonaparte och premierministern Carnot.

— Ni heter Joseph Jacquard? — frågade Carnot i barsk ton. — Ni har vågat göra hvad ingen annan

kunnat förut — nemligen att slå knut på ett spändt snöre.

Förvånad öfver den tilltalandes ton och förlägen genom så höga personers närvaro, förmådde den unge mannen i början ej yttra ett ord. Men Bonaparte förstod att, med den älskvardhet, som var honom egen, genom några likgiltiga frågor inleda Jacquard i ett lifligt samtal och derigenom grundlägga hans framtida lycka.

Jacquard blef intagen i konservatorium, alla mekanikens hemligheter, dem han hittills ej kunnat studera, blefvo nu afslöjade för hans blick. Midtibland dessa industriens underverk tycktes alla svårigheter försvinna, som hitintills ställt sig i vägen för hans sedan lång tid tillbaka hysta plan att förbättra väfmaskinerna. Det första uppdrag man gaf honom, var utförandet af hans trädmaskin i stor skala.

(Forts.)



Kinesiska opihökare.

Härmed följer Romanbihanget: "Flickan på Helgoland," pag. 37—44.

Nästa N:o utgives Söndagen den 12 December.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.